

מה לחשוש. אנשים ימשיכו לעמוד בתור לקופותיהם עוד הרבה, הרבה זמן.  
★ ★ ★

**הגבינה לא טיילה**

**האירית היום הראשון** נוצלה למנוחה הגונה. במלון חיכו לי שתי גברות נחמדות, האחת המארחת של אל והשניה מזכירתה הפרטית. לא פחת ילא יותר.

למען הסדר, אני רושמת פריסים מתוך המנה האחרונה של הערב: אגנס טרי, מיץ אגנס, אגס, תפוח. בכל הארוחה לא הגישו לנו אף שבלול אחד, או צפרדע ואילו הגבר מה נשארק מונחת על גבי הצלחת, לא סיי לא ולא כלום.

★ ★ ★

**ביקור בשווי הביקור**

**נה מה שרשמתי** ביומני אודות היום השני בפאריס: גודש, מעניין, מעייף, משביע, ומשמין.

בתשע בביקור, קיימתי מצוות שהקימו, הנודותי לחדרה של מזכירת המארחת. כער כור כמה דקות הגיעה גם תרז נמוז, שחורה אחי מישראל, בהברת המארחת עצמה.

התוכנית הרשמית של המיפגש נועדה לי התחיל רק בעוד יומיים, לכשתהיגה כאן נציגות כל 21 הארצות המשתתפות במיפגש. החלטנו לנצל את היומיים האלה להוכנית מיוחדת, מעין ביקור בשולי הביקור.

הלכנו למוזיאון וובר. שם, לאפתתי, פגשתי את אילנה רוזנבלום. מאז ראיתי לאח רינה התבגרה הנערה ונהייתה ממש לגברת ישה ומלבבת. נעים היה לשמוע כי פסנתרנית צעירה זאת, הנמצאת בפאריס זה שני תיים, עושה חיל, לומדת ומצליחה.

היא רוצה מאד לחזור ארצה וחושבת כבר על הצבא. וגם חוששת, למען האמת. מדב



**בנות העמים.** תמונת הכנס בפאריס: מרימלייר מסיפ, קאמרון מרלין לי גרייבס, ארצות הברית; אלזייד אלבייד, גרמניה; קארולין קלייר, אוסטרליה; אניטה פרייר, מרכז המיבצע; אופירה ארז, ישראל; מארי נדיא, הקונגו הבלגי; פרנקה מארלי, איטליה; ססאקו איוודה, יפן.

היא ויברה המון שפות: צרפתית, איטלקית, אנגלית, גרמנית, ספרדית, ערבית, עברית — אפילו רוסית היא דיברה. יפה מאד.

אחרי הארוחה הלכתי עם תרז והגברת הניל לבקר בנן החיות ביער ינסן. הנן בנוי להפליא. היער מרהיב להפליא. בתי החיות עשויים מסלע אפור, נחמדים להפליא. מפליא עוד יותר איך יכלו החיות להשאר בחיים. רובן היו עלובות ממש.

בערב הלכנו להצגה בקומדי פרנסייה. שם הציגו את מכונת הכתיבה, של ז'אן קוקטו. המחזה נכתב לפני 50 שנה, ועד היום הוא אקטואלי. היה בו משהו טוב, אנושי, מעניין ומוחח, ולמרות שלא הבינתי כמעט מלה אחת, ישבתי רתוקה למקומי מרוב עניין.

אני מקחה שעוד אספיק לראות הרבה מה זוט והרפעות אמנותיות בזמן הקצר שאש" זה בצרפת.

★ ★ ★

**מאות עתונאים וצלמים**

**יום השלישי בפאריס,** ואחרי התחילה התוכנית הרשמית. אכתוב על זה בקיצור, כי החל משלב זה, יכסה עמוס קינן את המאירעות בצורה קצת יותר מקי צרעית, מאשר יכולה אני לעשות.

יבכין, החחנו עם טיול במכוניות פתוחות ברחובות פאריס, משאנו אליזה ועד הקצה השני של העיר. בערב: ארוחה חגיגתית עם כל הבחורות המשתתפות במיפגש והמון נשים חשובות. היתה לי גם שיחה מעניינת מאד עם נציגת מצרים. מתוקה מאד. (אכ"י חוב על כך בנספד).

למחרת, חיכה לי יום מעייף, שכולו נוצץ צות, כרק וזאמץ דקורטיבי-יצוגי. בבוקר נסענו בחזרה לשדה התעופה, הצטלמנו הי מון, כשאנו יורדות מן האווירון כביכול, יחד ולחוד. המון צלמים צילמו אותי לחוד. למה? אגב, חיובים נמכרו בזול מאד.

אחר הצהרים מנוחה קצרה וקוקטייל על גג בניין אל. מאות עתונאים וצלמים. דיברתי עם המון. הצטלמתי אצל המון. נר"א מה יצא מזה בעתונים של מחר.

אחרי העתונות, באה הטלביזיה. כל אחת מאתנו אמרה את שמה, את ארץ מוצאה. יכמה מלים. אחר-כך הסתובבנו באולם הקבר, לוח, כשהמצלבות מסרטות כל הזמן. קצב שגעוני ממש. וזאת רק ההתחלה.

רי הנערות הישראליות האחרות הנמצאות כאן, קיבלה אילנה את הרושם כאילו הצבא הוא נורא ואיום ויש להנצל ממנו בכל מחיר. ניחמתיה. סיפרתי לה על חיי אני כצבא והסברתי לה שגם בתקופת שירותה תמצא אפשרות להמשיך בניגונה וכי הצבא עשוי אף לעזור לה בזה.

★ ★ ★

**דירה של מארי אנטואנט**

**מן המוזיאון,** הלכנו לביתה של מאדאם וואני. אחת מעורכית אל. על הבית, הער" מד ברהוב יפה, מבותר בשדרה, אפשר ממש לכתוב רומאנים. אני מתארת לי שזאת לא מחשבה מקורית ובודאי כתב כבר משהו איהו רומאן כזה.

הבית מוקף חומת ברזל — ופרחים. מארח"תנו גרה בקומה הרביעית, אשר רצפתה ורהיטיה מוכרים בית-מלכות פריסאי מימי מארי אנטואנט. הכל מצומה זהב — מן הי מראה שבכל פינה, המשוה לשני החדרים המחוברים אורך ורחב של אולם קונצרטים הגון, ועד לכיסאות המרופדות אדום, ירוק וצהוב.

רדיו, טלביזיה, פסנתר, מגורה ענקית, שול"חן ענק שעליו פזורים תקליטים למכביר, שטיה ורדרד על הרצפה וארון זכוכית ממנו מציצים כלי-זכוכית יקרים בתוספת תמונת כעלה הבית היפהפיה ושלוש בנותיה — כל אלה נתנו לחדר יופי מסוים, ענין מסוים ומחשבות מסוימות.

הרו אברה כי זאת היא דירה פריסאית אמיתית. כנראה שכל הווי חייהם של המש"פחות הפריסאיות העשירות מתבטא ברהיטים ואחירת החדר. זהב נוצץ, יקר, עשיר, מבי ריק, נחמד, מפורד...

בכל זאת לא הייתי רוצה לגור בדירה כ"זאת. אני בעדיפה הרבה יותר ריהוט של קש, עץ מעובד יפה, ברזל — בקיצור, רהיטים כבדי שיש לנו בבית. אבל זה, כמוכן, עניין של טעם.

★ ★ ★

**חיות ומכונת כתיבה**

**מארחת הופיעה** באיחור של חצי שעה. אבל כשכיל זה, התנצלה בחן שמקורו, כנראה, בפאריס והכינה לנו ארר"חה משביעה. משביעה מדי, אפילו. נוכחה שם גם אשה רוסיה — נכשה היה שמה.



**ישראלים מצרים** לוחצות ידיים במסגרת המיפגש העולמי: אופירה ארז וזנייב אל-ביאלי.